

Către

Curtea de Apel București

Secția a IX-A Contencios Administrativ și Fiscal

Dosar nr. 2402/2/2020

Termen 27.07.2020

Domnule Președinte,

Subsemnatul **Gheorghe Piperea**,

reprezentat convențional de

SCA Piperea și Asociații, cu sediul profesional în București, Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, Sector 3, unde solicit comunicarea tuturor actelor de procedură, persoanele însărcinate cu primirea corespondenței fiind Popa Mădălina și Marinela Toader, e-mail: secretariat@piperea.ro, tel. 021 315 7930,

Note scrise,

prin care vă solicităm ca prin hotărârea ce o veți pronunța să dispuneți:

- 1. Respingerea ca inadmisibilă a cererii de intervenție formulată de Ministerul Afacerilor Interne;**
- 2. În ipoteza admisibilității cererii de intervenție, respingerea ca neîntemeiate a excepțiilor formulate de intervenient;**
- 3. Respingerea excepțiilor invocate de către intimații Guvernul României, Parlamentul României prin Senatul României și Parlamentul României prin Parlament;**
- 4. Admiterea cererilor de suspendare și anulare a actelor administrative ce fac obiectul prezentului litigiu.**

Pentru a vă pronunța în acest sens, urmează să aveți în vedere următoarele aspecte:

1. Respingerea ca inadmisibilă a cererii de intervenție formulată de Ministerul Afacerilor Interne

1.1. Ministerul Afacerilor Interne a formulat cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului Guvernul României. În preambulul cererii se arată faptul că cererea de intervenție este *"motivată de faptul că Ministerul Afacerilor Interne are calitatea de inițiator al actului normativ contestat"*.

Totodată, în cuprinsul cererii de intervenție se susține faptul că, atât anterior emiterii acestui act, cât și ulterior, au fost emise ordine de către Ministerul Afacerilor Interne în strânsă legătură cu măsurile adoptate prin acest act normativ.

Față de acest aspect, apreciem că interesul intervenientului MAI este specific intervenției principale, întrucât intervenientul pretinde pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta. În mod evident, se urmărește menținerea actului pentru a se evita anularea actelor accesorii emise de către această instituție.

HG 394/2020, act normativ a cărui anulare se cere prin prezenta, a fost pusă în aplicare chiar printr-un ordin al MAI, respectiv Ordinul nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă. Respectivul ordin este și ceea ce face legătura cu interesul personal, născut și actual, care justifică formularea prezentei acțiuni. Din această perspectivă, este evident că scopul formulării acestei intervenții este menținerea actului emis de MAI, și implicit a ordinelor ulterioare adoptate de MAI.

În conformitate cu prevederile art. 22 Cprciv, se impune recalificarea cererii de intervenție din accesorie în intervenție principală¹. Intervenția MAI nu este decât teoretic una accesorie. Faptic, intervenția este principală, întrucât nu se limitează la a sprijini apărarea parașilor, ci invocă drepturi proprii.

Or, în acest context, intervenientul trebuie să dovedească îndeplinirea condițiilor impuse de Legea nr. 554/2004, respectiv să dovedească vătămarea produsă de actul contestat, ceea ce este, evident, imposibil pentru MAI. De aceea, intervenția este inadmisibilă².

¹ În acest sens este și practica ÎCCJ (decizia nr. 1910/2016) care a reținut că „art. 22 alin. (4) C. proc. civ. impune instanței de judecată obligația de a pune în discuție calificarea juridică a actului dedus judecății, după care aceasta trebuie să procedeze la calificarea propriu-zisă, cu excepția cazului expres prevăzut de alineatul (5) al aceluiași articol (și care se referă la situația în care părțile, în virtutea unui acord expres privind drepturi de care, potrivit legii, pot dispune, au stabilit calificarea juridică și motivele de drept asupra cărora au înțeles să limiteze dezbaterile). În speță, instanța trebuia să procedeze la calificarea corectă a cererii cu care a fost investită de către recurenți, nefiind incidentă excepția prevăzută de Cod”.

² În acest sens a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție (decizia nr. 3522/19.03.2013) care a reținut că, „în analizarea condițiilor de admisibilitate a intervenției voluntare principale sau accesorii, formulată în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ, se pune luarea în considerare, atât a specificului elementelor de drept administrativ, cât și a regulilor de procedură specială în această materie. În acest sens, întrucât intervenientul principal dobândește în proces o poziție similară cu cea a reclamantului, cererea de intervenție principală trebuie să îndeplinească toate condițiile de admisibilitate ale acțiunii în contencios administrativ. În speță, Înalta Curte a reținut că intervenientul principal nu a dovedit vătămarea într-un drept recunoscut sau într-un interes legitim, prin actele a căror anulare a fost solicitată (...)”.

1.2. Din analiza comparativă a cererii de intervenție și a întâmpinării rezultă că cele două acte procesuale sunt aproape identice, singurele elemente de diferențiere fiind cele referitoare la argumentarea interesului intervenientei de a interveni în prezenta cauză. Este evident că cele două acte procesuale au același autor și același scop, de unde concluzia că avem de-a face cu o *dublare* a apărărilor paratului Guvernul României. Or, așa cum rezultă din art.61 alin.1 Cprciv, intervenția, în oricare dintre formele sale, presupune un interes *propriu* al intervenientului, și nu un interes al vreuneia dintre părți. Confundarea interesului paratului cu „interesul” intervenientului face ca intervenția să fie nu numai redundantă, ci și inadmisibilă.

1.3. În măsura în care s-ar aprecia că cererea de intervenție este accesorie, vă rugăm să observați că MAI nu a justificat un *interes* în sensul prevederilor art. 61 NCPC pentru formularea prezentei cereri. Acest interes nu se poate limita la a *repetă* apărările paratului.

Lipsa interesului în formularea cererii de intervenție a fost reținută de Curtea de Apel București în cadrul dosarului nr. 2191/2/2020, având ca obiect cerere de suspendare formulată în temeiul art. 14 din Legea 554/2004 împotriva HG 394/2020, drept pentru care a respins cererea de intervenție ca inadmisibilă.

Pentru aceste considerente, vă solicităm în primul rând, recalificarea cererii în cerere de intervenție accesorie în intervenție principală și în al doilea rând, respingerea cererii ca inadmisibilă.

2. Respingerea ca neîntemeiată a **excepției netimbrării** cererii, astfel cum a fost completată și precizată, invocată de Guvernul României și de către MAI.

Excepția se impune a fi respinsă ca urmare a faptului că subsemnatul am achitat și depus la dosarul cauzei dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 20 lei pentru fiecare capăt de cerere având ca obiect cerere de suspendare și 50 lei pentru fiecare capăt de cerere având ca obiect acțiune în anulare.

3. Respingerea ca neîntemeiată a **excepției inadmisibilității** acțiunii, raportat la prevederile art. 5 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, invocată de Guvernul României și de către MAI

3.1. Prevederile art. 5 alin. 1) lit. a) întrucât actele atacate nu sunt acte administrative al unei autorități publice care să privească raportul acesteia cu Parlamentul *nu sunt incidente* în speta.

Încuviințarea Hotărârii de Guvern prin Hotărâre a Parlamentului este un artificiu legislativ, care nu înlătură nelegalitatea actului. De altfel, acest lucru a fost deja confirmat de Curtea Constituțională.

Admisibilitatea atacării în contencios a hotărârilor de guvern referitoare la starea de alertă rezultă din decizia CCR nr.457/2020 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) și (4) din legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. La pct. 60 din motivarea acestei decizii, CCR arată că „prin încuviințarea de către Parlament a măsurilor adoptate prin hotărârea Guvernului de instituire a stării de alertă (ceea ce semnifică, în sine, un control asupra acestui act al Guvernului) se creează *un regim juridic confuz* al hotărârilor Guvernului, de natură să ridice problema exceptării acestora și, astfel, a sustragerii lor de la controlul judecătoresc în condițiile art. 126 alin. (6) din Constituție, cu consecința încălcării prevederilor art. 21 și art. 52 din Constituție, care consacră accesul liber la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”.

De altfel, aceasta decizie a Curții Constituționale confirmă faptul că Hotărârea de Guvern nr. 394/2020 este un *act administrativ normativ inexistent*.

Din motivarea deciziei CCR referitoare la neconstituționalitatea art. 4 alin.3-4 din Legea nr.55/2020 rezultă că aceste texte legale creează “o hotărâre a Guvernului modificată și completată printr-o hotărâre a Parlamentului, *act hibrid fără nicio bază constituțională*, creat doar printr-o confuzie de atribuții în privința Parlamentului și a Guvernului și ignorarea principiilor care guvernează raporturile dintre aceste autorități publice, și cu un regim juridic incert din perspectiva incidenței art. 126 alin. (6) din Constituție” (pct.58 din decizie). La pct. 46 din motivare se arată: „apare astfel configurată, prin textele legale criticate, *o instituție nouă*, și anume aceea a hotărârii Guvernului încuviințată/modificată de Parlament, instituție creată probabil prin “analogie” cu instituția decretului de instituire a stării de asediu sau a stării de urgență, reglementată de dispozițiile constituționale ale art. 93 - Măsuri excepționale”. În fine, la pct. 50 din motivare se arată : „prin încuviințarea/modificarea măsurilor adoptate prin hotărâri ale Guvernului, Parlamentul ajunge să cumuleze funcțiile legislativă și executivă, *situație incompatibilă cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat*, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție”. Or, așa cum rezulta din decizia CCR (pct.68), starea de alerta are un regim evident mai puțin restrictiv decât starea de urgență reglementată de legiuitorul constituant și, în consecință, Legea nr.55/2020 și actele administrative emise în aplicarea acesteia nu pot eluda cadrul constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat, condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi și al unor libertăți, fără a contravini exigențelor generale ale statului de drept, astfel cum sunt consacrate de Constituția României.

În litera Legii nr.55/2020, efectele hotărârii de guvern prin care se instaurează starea de alerta se produceau în două etape.

În primă etapă, se emitea hotărârea de guvern, care avea efecte imediate, dar *provizorii*, care se întindeau până la data aprobării/incuviințării sale de către Parlament. Aprobarea/incuviințarea Hotărârii de Guvern, eventual și cu amendamente, avea ca efect *consolidarea* acestor efecte provizorii.

Din modul în care a fost reglementată această construcție legislativă rezultă că cele două hotărâri erau concepute ca un tot unitar, un binom, care nu putea exista decât în această formă. Chiar textul art. 4 alin. 3 teza finală dispunea că „starea de alertă încetează dacă Parlamentul nu încuviințează hotărârea de Guvern”.

Constatarea neconstituționalității art. 4 alin.3-4 din Legea nr.55/2020 conduce la lipsirea hibridului de una dintre părțile sale și, pe cale de consecință, la *dispariția* sa ca act normativ³.

Un act administrativ inexistent din punct de vedere juridic creează, prin emiterea sa, o simplă situație *de facto*, fără suport legal și constituțional. Un asemenea act nu creează efecte juridice protejate de lege, nici macar în măsura în care asemenea efecte sunt create de un act administrativ nul, care produce efecte juridice până la constatarea judiciară a nulității sau până la revocarea sa. Hotărârea de Guvern nr. 394/2020, act administrativ inexistent din perspectiva deciziei precitate a CCR, a produs *de facto* efecte juridice, distincte de Hotărârea Parlamentului nr. 5/2020. Din acest punct de vedere, este evident că aceste efecte nu pot fi înlăturate decât prin intervenția instanței de contencios administrativ. Aceeași este situația și în cazul Hotărârii de Guvern nr. 476/2020 prin care s-a prelungit starea de alertă instituită prin HG 394/2020.

În alta ordine de idei, Hotărârea de Guvern nr.394/2020 nu a fost emisă de Guvern *în exercitarea atribuțiilor sale*, întrucât Guvernul nu poate legifera prin hotărâri de guvern și cu atât mai mult nu poate impune restrângeri ale drepturilor și libertăților fundamentale reglementate de Constituție. Hotărârea de Guvern nu poate modifica/completa legea și cu atât mai mult legea constituțională.

În fine, răspunderea autorității pentru actul emis nu este o răspundere politică, ci una de ordin administrativ - civil, întrucât raporturile juridice create de actul atacat sunt raporturi juridice administrativ-civile.

Evident că, pentru aceste motive, se impune **respingerea ca neîntemeiată a excepției.**

³Conform DEX, cuvântul „hibrid” înseamnă : (*organism*) *provenit din încrucișarea a doi indivizi de genuri, de specii, de soiuri sau de rase diferite; (idei, fapte, lucruri) alcătuite din elemente disparate, lipsite de armonie.* Divizarea în părți componente a hibridului determină dispariția sa. Cu titlu de exemplu: dacă gena de măgar este exclusă din constituția organică a catărului, acesta nu devine cal, ci dispare ca ființă.

3.2. În ceea ce privește susținerea pârâtului potrivit căreia acțiunea ar fi inadmisibilă prin raportare la prevederile art. 5 alin. 3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, vă rugăm să o respingeți ca neîntemeiată.

Nu acțiunea în anulare poate fi considerată inadmisibilă în baza art.5 alin.3 din Legea nr.554/2004, ci cererea de suspendare. În privința acestei cereri, care face parte din acțiunea în anulare, a se observa că nu s-a solicitat suspendarea provizorie, în baza art. 14, ci suspendarea în cadrul acțiunii în anulare, în baza art. 15 din Legea nr.554/2004.

4. Respingerea ca neîntemeiată a excepției inadmisibilității acțiunii, pentru lipsa procedurii prealabile

În cauză sunt incidente dispozițiile art. 7 alin. 5) din Legea nr.554/2004 care exceptează de la procedura privind formularea plângerii prealabile acele cereri care privesc acte administrative care nu mai pot fi revocate pentru că *au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice*.

Or, Hotărârea de Guvern nr. 394/2020 este un act normativ care a intrat în circuitul civil la data de 18.05.2020 și a produs (*de facto*, dar indubitabil) efecte juridice. În temeiul acesteia au fost emise ordine de către alte autorități ale statului, iar măsurile impuse au fost puse în aplicare atât de instituțiile publice cât și de cele private.

5. Respingerea excepției inadmisibilității acțiunii raportat la capătul de cerere având ca obiect suspendarea executării HG 394/2020

În opinia intervenientului, cererea de suspendare ar fi inadmisibilă motivat de faptul că subsemnatul am formulat cerere de suspendare a aceluiași act normativ, cerere ce a făcut obiectul dosarului nr. 2191/2/2020 aflat pe rolul Curții de Apel București.

Or, această cerere a fost formulată în temeiul art. 14 din Legea 554/2004 și a fost respinsă ca inadmisibilă motivat de faptul că instanța a reținut incidența situației de excepție reglementată de prevederile art. 5 alin. 3) din Legea 554/2004. Așadar, instanța nu a analizat fondul cererii.

De altfel, interpretarea intervenientului este profund eronată întrucât lipsește de eficacitate juridică însuși textul de lege și voința legiuitorului. Cele două cereri vizează proceduri distincte, cererea reglementată de art. 14 fiind caracterizată de procedura de urgență în care se soluționează. Este adevărat că textul de lege prevede că nu pot fi formulate cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive, însă se referă la cereri întemeiate pe același text de lege și nu exclude formularea unei cereri de suspendare provizorie și ulterior a unei cereri de suspendare în cadrul acțiunii de fond. Faptul că cele două tipuri de cereri de suspendare nu se exclud este confirmat chiar de prevederile art. 15 alin. 4 din Legea 554/2004 potrivit cărora „în ipoteza admiterii

acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1)”.
INMUNISTEIBRO

Pentru aceste considerente, vă solicităm respingerea ca neîntemeiată a excepției.

6. Excepția autorității de lucru judecat

Pentru argumentele expuse mai sus, vă solicităm respingerea excepției ca neîntemeiată. Esențial a se observa este ca cele doua tipuri de cerere de suspendare sunt diferite ca natură juridică și întindere a efectelor. A se observa, de asemenea, faptul că cererea ce face obiectul dosarului nr. 2191/2/2020 *nu a fost analizată pe fond*, ci s-a respins pe o chestiune de admisibilitate, care în cazul de față nu este incidentă.

7. Respingerea ca neîntemeiată a excepției lipsei de interes a reclamantului în promovarea acțiunii

Interesul subsemnatului este determinat, născut, actual și legitim, fiind dovedit cu înscrisuri, adica, documentele medicale depuse la dosarul cauzei, care atestă faptul că am fost supus unor intervenții chirurgicale la nivelul căilor respiratorii care mi-au lăsat o insuficiență respiratorie cronică, insuficiența care, în contextul purtării permanente a acestei măști, îmi pot agrava situația medicală.

În plus, obligativitatea purtării măștii în contextul acestor afecțiuni medicale face imposibilă desfășurarea activităților curente, inclusiv a profesiei.

Nu poate fi reținută susținerea intimatului potrivit căreia această discriminare și ingerință în dreptul la sănătate este înlăturată prin Ordinul nr. 874/2020 al Ministerului Afacerilor Interne, întrucât acest ordin, pe lângă aspectele ce țin de tehnică legislativă și constituționalitate, care îl fac nelegal, creează un drept iluzoriu pentru persoanele așa-zis „exceptate”. În ordin se prevede că posibilitatea de a nu purta masca este conferită de medicul de medicina muncii, pe baza istoricului medical al persoanei or, în mijloacele de transport în comun, la intrarea în instituțiile publice sau în supermarket-uri nu există un astfel de medic care să permită accesul persoanelor care suferă de afecțiuni respiratorii. Practic, norma este lipsită de aplicabilitate practică și conduce la situația în care astfel de persoane vor fi obligate să poarte masca de protecție.

Așa cum am învederat și în cuprinsul cererii de chemare în judecată, interesul acțiunii este justificat de faptul că prin această Hotărâre de Guvern îmi sunt încălcate drepturi și libertăți fundamentale garantate de către Constituție, din rândul cărora voi

concretiza cu exemple în cele ce urmează, cât și de faptul că, în sine, parte din măsurile adoptate sunt disproporționate și inutile, ba mai mult, pun în pericol sănătatea tuturor.

În prezent, accesul pacienților cu boli cronice sau acute, pentru care urgența este evidentă, precum și accesul pacienților care necesită proceduri medicale complexe, care nu se pot efectua decât în spital (dializa, chimio sau radioterapie, recuperare funcțională prin fizioterapie, naștere asistată etc.) este refuzat temporar pe motiv că se tratează cu prioritate pacienții cu covid-19, chiar și cei asimptomatici. Or, cu privire la aceștia, atât oficialii OMS, cât și o serie întreagă de specialiști, au afirmat că nu prezintă risc pentru populație, întrucât nu transmit virusul, iar spitalizarea lor produce pagube imense bugetelor de stat.

Dovadă în sensul celor mai sus afirmate este chiar Comunicatul Avocatului Poporului⁴ din data de 05.06.2020 care solicită Ministerului Sănătății reglementarea în regim de urgență a situației internărilor și intervențiilor chirurgicale în spitalele suport COVID-19. În cuprinsul comunicatului se arată că „Avocatul Poporului a primit mai multe petiții de la pacienți, aparținători ai acestora, dar și de la organizații ale pacienților, prin care aceștia și-au exprimat nemulțumirea față de interzicerea accesului în spitale pentru efectuarea procedurilor medicale complexe ce nu pot fi realizate decât în unități spitalicești. Avocatul Poporului a întreprins demersuri încă din 13 mai 2020, arătând la acel moment Ministerului Sănătății că nu se mai justifică îngrădirea accesului pacienților în spitalele desemnate suport COVID-19, întrucât există mai mulți pacienți cu boli cronice grave pentru care urgența este imperioasă, pacienți care necesită proceduri medicale complexe, care nu se pot realiza decât în spital. Deși Ordinul nr. 961 din 29 mai 2020 prevede faptul că după încetarea stării de urgență, în funcție de evoluția epidemiologică locală, se pot relua internările și intervențiile chirurgicale programate, precum și activitatea din ambulatorii, situația rămâne neschimbată în multe unități sanitare. Acest fapt duce la agravarea stării de sănătate a multor persoane, și chiar la pierderi de vieți omenești. În context, Avocatul Poporului a emis o Recomandare în care solicită Ministerului Sănătății, emiterea în regim de urgență, a unei circulare către toate spitalele suport COVID19, în sensul în care acestea să reia internările și intervențiile chirurgicale programate, precum și activitatea din ambulatorii, în condiții de siguranță, respectându-se astfel, dreptul la ocrotirea sănătății pacienților”.

Or, așa cum am arătat și în acțiunea introductivă, pacienți suntem cu toții, inclusiv subsemnatul.

⁴ http://www.avpoporului.ro/comunicate-de-presa/comunicate2020/comunicat_5iunie2020_2.pdf

De altfel, încă sunt în vigoare dispozițiile Ordinului nr. 555/2020 al Ministerului Sănătății privind aprobarea Planului de măsuri pentru pregătirea spitalelor în contextul epidemiei de coronavirus COVID-19, a Listei spitalelor care asigură asistența medicală pacienților testați pozitiv cu virusul SARS-CoV-2 în faza I și în faza a II-a și a Listei cu spitalele de suport pentru pacienții testați pozitiv sau suspecți cu virusul SARS-CoV-2, care limitează la 80% procentul internărilor pacienților care au alte probleme de sănătate decât COVID, și se recomandă a se uza de serviciile de sănătate cât mai puțin. Dincolo de faptul că aceste măsuri au fost luate pe perioada stării de urgență, dată fiind situația excepțională în care sistemul se regăsea la momentul respectiv ca urmare a faptului că virusul nu era cunoscut și previzibil, observăm că au trecut mai mult de 4 luni de zile și situația nu s-a îmbunătățit. De altfel, nu numai că nu au fost eliminate aceste restricții ale pacienților la sistemul public de sănătate ci, din contră, alte noi spitale sunt transformate în spitale COVID, iar pacienților non-covid li se refuză accesul (sau, chiar dacă accesul le este permis, intervenția nu se realizează fără rezultat negativ de COVID). Practic, în cele 2 zile în care se așteaptă rezultatul, problema de sănătate a pacientului este "inexistentă". Or, aceste reglementări și interpretări ale actelor normative aduc grave atingeri dreptului la sănătate și de ce nu, la viață.

Pentru toate aceste considerente, vă solicit respingerea excepției ca neîntemeiată.

8. Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a Guvernului României prin raportare la capetele de cerere privind suspendarea și anularea Hotărârii Parlamentului României nr. 5/2020

Nu contestăm faptul că Guvernul României nu este emitentul Hotărârii Parlamentului nr. 5/2020, însă apreciem că menținerea sa în cauză în calitate de pârât chiar și cu privire la aceste 2 capete de cerere (2 și 4) se justifică ca urmare a efectelor pe care le-ar avea anularea/suspendarea acestei hotărâri.

Esențiale în acest sens sunt prevederile art. 4 alin. 3 teza finală din Legea 55/2020, și anume: „dacă Parlamentul respinge solicitarea de încuviințare, starea de alertă încetează de îndată”. Așadar efectul imediat al anulării Hotărârii Parlamentului constă în anularea imediată a HG 394/2020 și a încetării stării de alertă și implicit a măsurilor dispuse prin acest act.

9. Excepția lipsei calității procesuale pasive a Parlamentului prin raportare la Hotărârile de Guvern

Parlamentul, prin Senat și prin Camera Deputaților, este emitentul Hotărârii nr. 5/2020, hotărâre care, așa cum am precizat mai sus, face parte, alături de hotărârea de guvern, dintr-un act normativ hibrid, neconstituțional. De vreme ce se solicită anularea întregului hibrid, este evident că excepția invocată este neîntemeiată.

Referitor la *finele de neprimire* invocat prin întâmpinare de către Parlament, prin raportare la faptul că Hotărârea Parlamentului nu ar putea fi atacată în fața instanței de contencios administrativ, vă rugăm să observați, fiind parte din hotărârea de guvern, actul normativ respectiv poate fi supus controlului instanței de contencios administrativ.

10. Temeinicia cererii de suspendare și anulare a actelor atacate

Decizia Curții Constituționale mai sus citată impune concluzia că Hotărârea de Guvern nr. 394/2020 este un **act administrativ normativ inexistent**.

Considerentele și decizia Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes* și se impune aplicarea lor imediată cu consecința, constatării inexistentei/nulității absolute a actului/actelor atacate.

10.1. Legea 55/2020 nu legiferează în mod direct măsuri restrictive de drepturi și libertăți, ci afirmă că *pot* fi instituite astfel de măsuri prin acte administrative. Or, art. 53 din Constituție și două dintre deciziile recente ale CCR, pronunțate chiar în acest domeniu⁵, sunt explicite în sensul că *drepturile și libertățile pot fi restricționate doar temporar și doar prin lege, ca act juridic al Parlamentului*.

Restricțiile exercițiului unor drepturi și libertăți, cum ar fi dreptul la asistență de sănătate, dreptul la libera circulație, dreptul de proprietate, drepturile parintesti și drepturile personalității, aferente perioadei de stare de alertă, sunt impuse prin Hotărâre de Guvern și ordine de ministru, acte normative care *nu au caracter de lege*. Ministrul Sănătății *nu* este legiuitor și, cu atât mai puțin, MAI nu are o astfel de calitate.

Legea nu poate fi completată/modificată prin HG sau ordine de ministri.

⁵ Decizia nr. 152/2020 și Decizia nr. 157/2020.

În plus, drepturile și libertățile pot fi limitate *doar* pentru cazuri justificate și necesare pentru înlăturarea unor calamități naturale sau urmări ale unui sinistru deosebit de grav, ceea ce, în situația de față, nu există și nu este probat.

De altfel, așa cum reiese chiar din actele de procedură depuse de intimat și de intervenient, *nu există un act de declarare a stării de epidemie în România*. Vă solicităm să observați faptul că intimata nu depune și nici nu afirmă că există un document oficial care să declare epidemie de COVID în România.

Vă solicităm să aveți în vedere Adresa nr. REG 2/5481/23.06.2020 emisă de Ministerul Sănătății prin care acesta *confirmă că nu a emis niciun act prin care să declare epidemia* de SARS-CoV-2 pe teritoriul României.

Din lecturarea întâmpinării și inclusiv a cererii de intervenție (care, de altfel, este o copie fidelă a întâmpinării, asimilabil unui act fals) se justifică incidența cazului de exceptare prin prezentarea unor circumstanțe care au determinat adoptarea unor acte, respectiv: decretul de instituire a stării de urgență, hotărârea de declarare a stării de alertă, ordinele care impun măsuri, restricții și interdicții etc.

Or, niciunde nu se indică actul prin care s-a declarat stare de epidemie în România.

De altfel, nici nu avea cum să se declare oficial epidemie întrucât, așa cum rezultă chiar din DEX, epidemia (din latină *epidemia*, prin franceză *épidémie*) este „extinderea unei boli contagioase într-un timp scurt, prin contaminare, la un număr mare de persoane dintr-o localitate, regiune etc. (Sinonim: *molimă*). Atunci când o epidemie se extinde pe un teritoriu foarte mare, cuprinzând într-un timp relativ scurt toată populația dintr-o țară, din mai multe țări sau chiar din continente întregi, aceasta poartă denumirea de *pandemie*”.

Plecând de la definiția epidemiei și comparând ceea ce trăim zilele acestea sub denumirea de „epidemie” cu impactul principalelor 10 epidemii înregistrate la nivel mondial (astfel cum sunt evidențiate în înscrisurile depuse la dosarul cauzei) rezultă că infecția cu COVID -19 nici nu avea cum să conducă în mod oficial la declararea stării de epidemie. Prin comparație cu impactul și gravitatea epidemiilor cunoscute în istorie, situația actuală nu prezintă riscul și extinderea pe care l-au prezentat bolile cunoscute sub denumirea de epidemii. Cu titlu de exemplu: gripa spaniolă (1918), gripa Hong Kong (1968), iar malaria, SIDA (1984- prezent) au făcut milioane de victime, în timp ce gripa Covid – 19 nu a depășit 300 de mii de victime (dintre care 90% au avut co-morbidități, adică au decedat CU covid, și nu DE covid).

Observăm că inclusiv într-un studiu recent publicat de presa franceză⁶ (document depus la dosarul cauzei) față de numărul de noi cazuri, spitalizări și decese zilnice – în scădere- se afirmă că gripa COVID – 19 *nu se potrivește definiției* epidemiei/pandemiei.

În plus, *măsurile sunt disproporționate* față de situația faptică pe care intenționează să o combată, astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Aceste măsuri încalcă principiul proporționalității întrucât, la data instituirii stării de alertă și la data adoptării acestor măsuri drastice, 18.05.2020, se înregistra o scădere a numărului de persoane infectate.

De asemenea, la data de 13.05.2020 se publicase și trimisese la OMS un studiu care relevă faptul că posibilitatea ca asimptomaticii să transmită virusul este *slabă*, concluzia raportului fiind că testarea masivă/excesivă este inutilă, ba mai mult, îngreunează bugetele statelor și recomandă o relaxare și ridicare a presiunii existente asupra resurselor de sănătate publică.

În data de 8 iunie, pe pagina de „Sănătate și știință” a site-ului televiziunii americane CNBC, este publicată opinia unui oficial OMS din care rezultă că posibilitatea răspândirii virusului de către asimptomatici este foarte redusă: dacă răspândirea asimptomatică apare, este foarte rară („while asymptomatic spread can occur, it is very rare”). OMS recomandă, de aceea, ca guvernele să se concentreze pe detectarea și izolarea persoanelor infectate care prezintă simptome de boală. De aici concluzia că purtarea măștii „de protecție”, termoscannerii și, mai ales, internarea asimptomaticilor sunt inutile. Mai mult, studiile recente publicate în publicațiile de specialitate și reluate în mass media mainstream demonstrează că purtarea măștii „de protecție” poate fi nocivă, prin hipoxia pe care o poate genera, precum și prin acumularea de microbi care, ulterior folosirii, pot fi în mod incontrollabil răspândiți „mulțumită” neatenției în depozitarea, colectarea și distrugerea în siguranță a măștilor folosite. În alta ordine de idei, termoscannerii (care se efectuează cu aparate neverificate metrologic, „apte” să dea erori grosiere de calcul al temperaturii corporale) și purtarea măștilor în spații închise pot da un sentiment fals de siguranță celor care se simt protejați de aceste măsuri, fără ca aceste măsuri să fie de natură a asigura o reală protecție. Oamenii, în prezența unor asemenea măsuri fals protective, pot lăsa garda jos și, deci, pot să se infecteze mult mai ușor decât în situațiile în care și-ar lua măsuri rezonabile de auto-protecție. ●

Cu toate acestea, actul atacat instituie măsuri mult mai drastice decât cele instituite pe perioada stării de urgență. Purtarea măștii și termoscannerii – măsuri care nu erau obligatorii pe perioada stării de urgență. În plus, internarea forțată a asimptomaticilor și restrângerea internărilor persoanelor bolnave la cazurile de urgență deosebită (care

⁶ <https://www.lesechos.fr/monde/enjeux-internationaux/la-pandemie-de-coronavirus-en-voie-dachevement-en-europe-1208489>.

urgenta deosebita, printr-o cutuma inexplicabila a sistemului nostru medical, s-a redus la cazurile de infectare cu covid) sunt in continuare masuri impuse in Romania, cu tot caracterul lor absurd de inadecvat.

Trebuie observate și politicile adoptate de alte state, chiar mai afectate decât România, și care au adoptat măsuri mult mai relaxate și mai puțin distructive pentru drepturile și libertățile cetățenilor acelor state.

10.2. Pârâțul Guvernul României motivează legalitatea actului făcând trimitere la 2 recomandări ale Comisiei Europene (COM) către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu, respectiv COM(2020) 115 final/16.03.2020 și COM (2020) 222 final, însă aceste documente conțin recomandări ale Comisiei legate de introducerea unor restricții temporare de călătorie între state, și nicidecum restricțiile impuse ulterior prin HG 394/2020 care vizează mult mai multe drepturi și libertăți fundamentale, și anume: dreptul la viață, dreptul la integritate fizică și psihică, libertatea individuală, libera circulație (chiar și intern), viața intimă, familială și privată, dreptul la învățătură, dreptul la ocrotirea sănătății și libertatea întrunirilor.

10.3. Măsurile și restricțiile de drepturi impuse prin HG nr. 394/2020 creează zilnic *prejudicii*, atât subsemnatului, cât și cetățenilor României.

Un exemplu în acest sens este chiar comunicatul Avocatului Poporului, care afirmă că există persoane care nu au acces la sistemul public de sănătate în mod nejustificat, întrucât nu sunt implementate efectiv măsuri care să permită accesul acestor persoane în spital, ba mai mult, li se refuză accesul și tratamentul spitalicesc.

Încă sunt private de libertate persoane care nu prezintă pericol social și care, dincolo de faptul că se află într-o situație asemănătoare arestului penal, generează costuri inutile bugetului de stat.

Obligativitatea purtării măștii prejudiciază grav sănătatea persoanelor aflate în situații excepționale și nu numai (au existat situații în care s-a dovedit că purtarea permanentă a măștii afectează starea de sănătate chiar și a unei persoane sănătoase) în contextul în care chiar OMS și alți specialiști au arătat că nu este utilă și, cu atât mai puțin, necesară. De altfel, pe unele măști chiar producătorul afirmă că nu garantează protecția contra covid.

10.4. Nelegalitatea hotărârii de prelungire a stării de alertă rezidă în nelegalitate actului principal, potrivit principiului *accessorium sequitur principale*. Așadar, nu pot fi reținute apărările intimatului Guvernul României în sensul că nu s-ar fi motivat cererea de suspendare și cererea de anulare întrucât motivele de nelegalitate au fost expuse pe larg și privesc modalitatea de adoptare a actului și măsurile dispuse prin acesta.

Hotărârea de prelungire doar extinde termenul de valabilitate al primei hotărâri, însă menține dispozițiile din primul act.

10.5. Cu privire la Hotărârea Parlamentului, apreciem că *pe de o parte*, nelegalitatea acesteia rezidă în neconstituționalitatea textului de lege în temeiul căreia a fost adoptată, aspect tranșat de Curtea Constituțională, iar *pe de altă parte*, în faptul că prin Hotărârea Parlamentului nu pot fi impuse restricții ale drepturilor și libertăților fundamentale reglementate de Constituția României.

Pentru toate aceste considerente, vă solicităm admiterea cererii astfel cum a fost formulată.

Cu stimă,
Gheorghe Piperea
/SCA Piperea și Asociații

